

- Beatitudo objectiva homini non potest esse aliqua creatura. 45,1,7 et 8 et tota sect. 2.
 Beatitudo non potest consistere in bonis externis seu fortunæ. 41,2,2 et seq.
 Nec essentialis objectiva potest consistere in bonis animæ, nec in ipsis Angelis. 42,1,5 et 6
 Beatitudinis veræ sive naturalis, sive supernaturalis objectum solus Deus est. 50,1,5
 Beatitudinis objectum est Deus realiter, et non objective tantum existens. 50,2,7
 Beatitudo objectiva est Deus secundum sua attributa omnia, vide DEUS SECUNDUM SUA, etc.
 Beatitudo objectiva hujus vitæ etiam supernaturalis, non est Trinitas, vide TRINITAS.
 Beatitudo nostra non potest consistere in aliquo lapsu in essentialiam animæ per gratiam. 61,2,18
 Beatitudo non consistit in perfectione aliqua, quæ immediate efficiat essentialiam animæ. *ibid.*
 Beatitudo formalis non est ipsa increata visio. 63,1,1
 Est aliquid creatum, et non substantia, sed accidens, nec oportet ut sit perfectior simpliciter ipso homine. *ibid.*,3
 Beatitudo formalis est qualitas, qua Deus sit formaliter præsens intellectui, non vero relatio præsentia. 63,2,4 et 6
 Beatitudo formalis non est actio transiens, vel passio quæ fiat mere ab extrinseco. *ibid.*,5
 Beatitudo formalis est actus secundus, et non habitus vel potentia. 64,1,7 et 8
 Beatitudo est ultimus actus, non generatio, sed quia nobilissima potentia non procedit ulterius. 65,1,9
 Beatitudo formalis est actus productus ab ipso beato, productio vero talis actus est quid prærequisitum. 66,1,12
 Beatitudo formalis ponenda est solum in iis actibus quibus immediate attingitur ultimus finis. 68,1,5
 Unde in sola anima est talis beatitudo. *ibid.*,6
 Imo in attingentibus Deum abstractivè. 68,2,9
 Beatitudo formalis ex eo quod sit assecutio ultimi finis non sequitur constitui in una, et pluribus operationibus, vel quod sit operatio omnium perfectissima, etc. 69,1,10 et 11
 Beatitudinem formalem esse visionem late probatur ex Patribus. 73,1,7
 Et ratione. 73,2,8 et seq.
 Beatitudo componitur ex actu intellectus et voluntatis. 78,1,26 et seq.
 Præcipue ex actu intellectus in quo, tanquam in radice, tota perfectio beatitudinis consistit. 79,1,29
 Beatitudinem hujus vitæ aliqui hæretici posuerunt in visione Dei. Alii nullam esse in hac vita. 89,1,1
 Alii posuerunt illam in jure ad futuram beatitudinem. *ibid.*,2,2
 Beatitudo supernaturalis hujus vitæ sunt actus supernaturales intellectus et voluntatis. 90,1,3
 Intellectus inquam, id est, fidei, qua Deus immediate attingitur, non in dono sapientiæ qui est claritas circa credulitatem. 90,2,4,5 et 8
 Non includit alium actum intellectus præter fidem. 93,1,13
 Quomodo includat actum alium nempe spei præter charitatem, num. 14. Quomodo aliæ virtutes pertineant ad talem beatitudinem. 94,1,15
 Beatitudo essentialis est radix complementi desideriorum beati suo tempore, sic anima beata desiderat gloriam corporis, et ideo non affligitur. 126,2,6,7
 Beatitudo accidentalis cur ita dicitur. 129,1,2 et 3
 Quid sit. *ibid.*,4
- Beatitudo essentialis animæ non cessabit propter conjunctionem ad corpus. 137,1,3
 Nec augetur. 137,2,4
 Erit tamen major extensive. 138,1,6
 Beatitudinem non futuram perpetuam error Originis. 138,1,1
 Contrarium est de fide. 138,2,2
 In habitibus semper erit perpetuitas, et in actibus essentialibus, et in gaudio, in aliis vero erit varietas. 138,2,4
 Beatitudinis æternitatis est etiam præmium justitiæ nostrorum meritorum. 139,1,6
 Quomodo hæc æternitas respondeat ipsis meritis. 139,2,7
 Beatitudo est simpliciter incorruptibilis cum per solam suspensionem divini influxus possit destineri. 141,1,4 et seq.
 Beatitudo naturalis in contemplatione et amore Dei consistit. 145,1,3 et seq.
 Contemplatio est potior considerando hominem Physice, amor autem considerando ipsum moraliter. 145,2,6
 Cognitio vero practica requiritur ut conditio necessaria ad amorem. 146,1,7
 Idemque dicendum de aliis virtutibus, et scientiis, et bonis aliis fortunæ, etc. *ibid.*,8
 Beatitudinis naturalis actus potest homo elicere naturaliter. 147,1,5
 Imo et naturaliter uti mediis proportionatis tali fini. 147,2,6
 Beatitudinem aliquam potest homo in hac vita consequi, et multo perfectiorum in anima separata. 148,1,8
 Beatitudinem naturalem quamvis homo non assequatur omnino, aut ut plurimum, non ob id non esset naturalis. 149,1,11
 Beatitudinem naturalem in particulari appetit homo appetitu innato. Et hic appetitus tam est voluntas, quam intellectus, quia iste inclinatur in verum sub ratione boni, et voluntas quorumque in bonum ut liquet, et in verum ut bonum intellectui, ac toti supposito. 150,1,2 et 3
 Beatitudo etiam in communi appetitu innato appetitur. 150,2,5
 Beatitudo, vide COMPREHENSIO IN BEATITUDINE.
- BEATUS.
- Beati non formant ut sic varia judicia de variis Dei attributis. 52,2,5
 Beatas animas ornari aliis qualitatibus præter gratiam et charitatem, et virtutes infusas impugnari satis non potest, non est tamen a Theologis assertum, et est superfluum. 59,2,11
 Beatus est Deus non existendo, sed se videndo. 61,2,18
 Beati conservabunt scientias suas naturales, etiam quoad species quæ non pendent essentialiter ex phantasmatis, unde habent memoriam præteritorum. 98,1,2 et seq.
 Opiniones vero non manebunt, sed memoria eorum. 98,2,4
 Beatis qui non acquisiverunt scientias, aut imperfecte acquisiverunt infundentur perfecte ratione sui intellectus. *ibid.*,5
 Beati habent negationem multarum scientiarum non privationem. 99,1,1
 Non habent errores. 99,2,3 et 4
 Beati quomodo judicent probabilia. 100,2,5 et 6
 Beato præcipi non potest ut cesset ab amore Dei, et

- licet possit, tamen illa cessatio erit ex amore virtualiter. 109,1,18
 Beatus etiamsi videret aliquod maximum incommodum sibi imminere si non cesset a visione, nihilominus non cessabit. *ibid.*,19
 Beatus concupiscit necessario suam beatitudinem, estque ea concupiscentia supernaturalis. 111,2,6
 Beati sunt impeccabiles. 116,2,2 et seq.
 Non ob Dei providentiam extrinsecam, sed ex vi beatitudinis. 117,2,5 et seq.
 Et ideo etiamsi videret omnes circumstantias in quibus posset peccare, quod tamen certum non est, non ob id peccaret. 117,2,6 et 7
 Et licet cessaret ab amore, ipsa visio redderet impeccabilem. 120,1,17
 Beati quomodo liberi sint ad bene moraliter operandum. 121,1,20
 Non possunt simul peccare et videre Deum. 121,2,21
 Possunt tamen habere maculam habitualem, si Deus velit. 122,123 et seq.
 Beati retinent virtutes quoad habitus, et quoad aliquos actus, et dona Spiritus sancti, vide VIRTUTES HABITUALES, etc.
 Beati non desiderant majorem visionem. 126,1,4
 Desiderant tamen alia bona præter formalem beatitudinem. *ibid.*,5
 Beatus si desiderat salutem amici, qui non salvatur, est per modum simplicis affectus. 126,2,8
 Non tristatur. 127,1,9
 Beatus non denominatur Paulus, si essentialiam divinam in raptu vidit, quia ab ea cessavit. 143,2,4
 Et cognitio hujus perpetuitatis est conditio ad perfectam beatitudinem. 144,1,6
 Beatus, vide VIDENS DEUM, et item VOLUNTAS VIDENTIS.
- BONITAS.
- Bonitas est fini ratio causandi. 6,1,1
 Bonitas actus requirit voluntarium directum, ad malitiam sufficit indirectum. 233,1,32, et 292,1,13
 Bonitas objectiva talis est et dicitur respectu actuum quos terminat, licet ipsa formalis sit comparata ad ipsam rem quæ dicitur bona. 290,2,9 et 10
 Bonitas objectiva nec est relatio, nec denominatio eam fundans. 292,2,2 et 3
 Nec conformitas ad legem, vel quasi legem. 293,2,5
 Nec est bonitas transcendens. 294,1,8
 Bonitas tamen obedientia consistit in conformitate ad legem seu præceptum. 293,2,7
 Quid sit bonitas objectiva. 294,2,10 et seq.
 Bonitas objectiva interdum fundatur in perfectione et proprietatibus physicis, interdum in moralibus, ut restituere alienum fundatur in dominio. 295,2,14 et 15
 Bonitas objectiva privationis, qualis. 297,1,19
 Bonitas objectiva actus humani unde sumatur. 298,1,3 et seq.
 Bonitas et malitia objectiva invenitur tum in rebus aliis, tum in actibus humanis. 290,1,6 et seq.
 Bonitas ex objecto, et circumstantiis an sit divisibilis. 301,2,15
 An sit heterogenea, vel homogœna. 302,2,17 et seq.
 Bonitas formalis actuum voluntatis non est collectio circumstantiarum necessariorum ad tales actus. 310,1,1 et 2
 Nec est conformitas ad legem, vel quasi legem. 310,2,3
 Nec conformitas ad rationem. 312,1,9
 Nec est proprietas realis ipsius actus. 313,2,13
 Est ipsum esse virtutis, quod loquendo de actu elicitio voluntatis est ejus specifica natura, in imperato est denominatio ab elicitio. 314,1,15 et 16
- Bonitas formalis actuum voluntatis, est etiam objectiva, quia potest amari. *ibid.*,17
 Bonitas actus interni sumpta ex objecto, est ejus differentia physica. 322,2,18
 Bonitas addita ex circumstantia non distinguitur in re a bonitate ex objecto, facit tamen unum individuum in ea specie bonitatis, quod variabitur si aliqua circumstantia objectiva accedat, vel recedat. 339,2,9
 Bonitas infinita non potest dari in actibus, esto crescat objectum infinitas, ut si vellem dare infinitas divitias. 340,2,12 et seq.
 Bonitas actus non crescit quod fiat majori libertate, crescit tamen meritum, et laus. Et actus qui fit cum majori gratia licet sit magis bonus, non tamen fit magis laudabilis ut sic. 348,1,17 et 18
 Bonitas in actu ex fine extrinseco, nihil est quam denominatio ab actu bono imperantem actum. 365,1, sect. 4, per totam.
 Bonitas ex objecto an conjungi possit cum malitia ex circumstantiis objectivis. 404,1,7 et seq.
 Item an malitia ex circumstantiis ipsius actus. 405,2,10 et seq.
- BONITAS DIVINA, vide DIVINA BONITAS.
- BONUM.
- Bonum honestum, ut sic, non delectat. 253,1,1
 Bonum minus potest eligere voluntas omisso majori. 263,2,9
 Bonum honestum, et delectabile ex se habent appetibilitatem, ac adeo vim causandi finaliter. 7,2,1
 Bonum aut amator propter se, aut propter aliud, neque hinc abstrahitur aliquid univocum. 12,1,8
 Bona creata ad tria capita revocantur nimirum bona externa, corporis, animæ. 46,1,1
 Bona corporis, vel animæ, vide BEATITUDO NON POTEST, etc.
 Bonum aliud est in se ipso, aliud respectu alterius. 214,2,10
 Bonum honestum dicitur conveniens naturæ rationali, non propter utilitatem, sed propter proportionem cum illa. 295,2,13
 Bonum et malum, vide DIVISIO.
- BRUTA.
- Bruta an elegant. 265,1,4
- C
- CARENTIA.
- Carentia actus mali non sufficit ad bonitatem. 341,2,17
- CAUSA ET CAUSALITAS.
- Causæ exemplaris causalitas est ipsa actio agentis, prout est quædam imitabilitas, etc. 3,2,9
 Causalitatem finis non exerceri circa ipsum, sed circa media non recte dicitur. 4,1,1 et 2
 Causas finales duas totales dari magis interdum repugnat, quam duas efficientes. 29,2,8
 Causa duplex totalis efficientis quando dari potest respectu ejusdem effectus. *id.*
 Causa aliqua quomodo denominari potest moralis. 286,1,1 et 2
 Causalitas finis, vide FINALIS CAUSA.
- CHARITAS.
- Charitas est simpliciter perfectior fide. 92,1,9
- CHRISTUS.
- Christus beatus non est per illapsam divinæ personæ in humanitatem. 61,2,13

- CIRCUMSTANTIA.
- Circumstantia ignorata, vide IGNORATA CONDITIO.
- Circumstantiæ aliquæ sunt accidentia actuum physice sumptorum, quæ sunt de essentia eorum ut morales sunt. 235,1,5
- Idque tam respectu actus interioris, quam exterioris. 236,2,11 et 12
- Circumstantiæ addentes novam speciem etiam sunt accidentia actus, etc. 237,2,13
- Circumstantiæ quot et quæ sint. 238, sect. 2, per tot.
- Circumstantiæ quo pacto efficiant actum mutando, vel non mutando essentiam illius quoad honestatem hanc vel illam, aut majorem, vel minorem. 240,1, sect. 3, per totam.
- Circumstantiæ necessariæ, vel accidentariæ objecto quomodo dent actui bonitatem objectivam. 298,1,3
- Quomodo una circumstantia se habeat ad alteram. 300,2,10
- Circumstantia quomodo cognoscatur addere novam speciem, vel aggravare tantum. 304,1,21
- Circumstantiæ minuentes an dentur. 304,2,22
- Circumstantiæ propriæ possunt abesse ab objecto alias absque tali circumstantia. 335,2,3
- Circumstantia ut addat bonitatem actui debet esse in se directe considerata etiam formaliter ut honesta est. 338,1,3
- Imo debet esse directe volita. *ibid.*,4 et seq.
- Circumstantia quis non auget bonitatem actui nisi transeat in objectum. 344,2,6
- Auget tamen valorem, et dignitatem ipsius actus, ad quod non est opus esse volitam, nec cognitam. *ibid.*,7 et 8
- Circumstantia intensionis nunquam vitiat actum bonum ex objecto. 346,1,11
- Circumstantia quando, vide QUANDO.
- Circumstantiam mutantem speciem oportere esse voluntam directe, quidam falso dixerunt. 396,2,2 et 3
- Alii debere directe intendi ipsum materiale circumstantiæ, sed non recte. 397,1,4
- Satis est intendi indirecte circumstantias speciales, quid vero de generalibus dicendum, et quot modis dicuntur generales. 398,1,8
- COACTIO, vide COGI.
- COGNITIO.
- Cognitio rei quando sola appetitur, est finis, seu objectum voluntatis, quando vero res cognita appetitur, tunc cognitio est tantum conditio. 6,2,3
- Cognitio varia ex parte objecti, variat actum voluntatis, veluti si apprehendatur malum, ut bonum, aut et contra. Si autem sit varia ex parte sui ipsius, ut clara, vel obscura non causatur actus voluntatis diversæ speciei. 7,1,4
- Cognitio necessario præit appetitionem. 245,2, sect. 4, per totam.
- Cognitio movens voluntatem ad appetendum bonum, debet esse iudicativa et practica. 247,1,4
- COGI ET COACTIO.
- Cogi potest voluntas ad recipiendam quæcumque qualitatem, ad quam ipsa activa non concurrat. 195,2,2
- Idem dicendum de privatione qualitatis quam maxime vult habere voluntas. 196,1,3
- Si tamen Deus faciat ut voluntas libere, vel necessario habeat actum contrarium priori, nulla est coactio in relinquendo priorem. *ibid.*,4
- Coactum propriè non dicitur, nisi quod est contra

- appetitum elicatum efficacem, et ita coincidit cum involuntario. 183,2,8
- Vide VOLUNTAS POTEST PATI COACTIONEM, etc.
- Cogi voluntas non potest in actibus elicitis. 196,2,6
- Potest tamen in actibus imperatis elicitis ab aliis potentiis, a Deo quidem quoad omnes potentias, a creatura, quoad aliquas, et quænam sint istæ. 198,1,2 et seq.
- Coactio in aliis potentiis a voluntate, non datur respectu eorum. 199,2,7
- COMMISSIO, vide OMISSIO.
- COMPREHENSIO.
- Comprehensio in beatitudine non est perpetuitas. 101,1,2
- Nec est relatio. 102,1,4
- Sed operatio. *ibid.*,5
- Comprehensio quo pacto spectet ad voluntatem. 103,2,9
- CONCUPISCENTIA.
- Concupiscentia antecedens, et consequens quid. 205,2,1
- Concupiscentia consequens non auget voluntarium. 206,2,6
- Concupiscentia antecedens minuit liberum. 207,1,7
- Excitat autem faciendum ut objectum appareat pulchrius vel suavius, et occultando quiddam mali in eo est. *ibid.*,8
- Concupiscentia consequens esto minueret liberum non excusaret aliqua ex parte peccatum moraliter, quia talis concupiscentia jam oritur ex priori libertate. 207,2,9
- Concupiscentia antecedens auget voluntarium, licet aliquo modo minuat liberum, quæ est extrinseca perfectio voluntarii. *ibid.*,10
- Concupiscentia auget cognitionem eorum quæ ipsa vult, et minuit eorum quæ non vult prior cognitio inservit ad augendum voluntarium, posterior occultatio ad minuendum liberum, quod in amplitudine cognitionis radicem habet. 208,2,13
- Concupiscentia intrinsece auget voluntarium, quatenus proponit voluntati objectum, sicut qui consulit non movet extrinsece, quasi vim inferendo, sed proponendo rationes, etc. 208,2,14
- Concupiscentia non causat involuntarium sicut metus, quia objectum illius est bonum, istius malum. 211,1,4 et 5
- Concupiscentiæ passio. 462,2,5
- Concupiscentiæ divisio. 463,1,6
- An sit in species ea divisio. *ibid.*,7
- CONFORMITAS.
- Conformitas cum divina voluntate, vide VOLUNTAS.
- CONSCIENTIA.
- Conscientia frequentius significat aliquid pertinens ad intellectum. 437,2,3
- Et frequentius actum quam habitum. 438,1,4
- Est actuale et practicum iudicium intellectus discernentis de rebus agendis inter bonum et malum, etc. *ibid.*,5 et seq.
- Conscientia ad quem habitum spectet. 433,1,8
- Conscientia quotuplex. 439,1,1
- Vera vel falsa. 439,2,2
- Conscientiæ veritas practica qualis esse debeat. *ibid.*,2,3
- Conscientia dupliciter dici potest vera, vel falsa. 440,1,5
- Practice vera quomodo possit esse falsa speculative, vel contra. *ibid.*,5
- Conscientia certa, dubia, et probabilis quid. 441,2,7

- Quid scrupulosa, et quotuplex. 442,1,8
- Conscientia quænam requiratur ad honeste agendum. 442,2,3 et 4
- Quæ ad male operandum. 443,2,5
- Conscientia de se inducit obligationem. 443,2,1
- Requiritur tamen ut iudicet rem non solum bonam esse, sed etiam necessariam ad honestatem. 444,1,2
- Conscientia erronea, etiam invincibilis absolute obligat. 445,1,6
- Actus illi conformis est bonus. *ibid.*,8
- Obligatio tunc oritur ex vi præcepti illius virtutis ad quam pertinet talis actus subsecutus. 445,2,9
- Conscientiam erroneam vincibilem, qualiter tenemur deponere, vel juxta illam agere. *ibid.*,10
- Contra conscientiam præsentem agere est intrinsece malum. 446,2,14
- Non vero contra præteritam, et jam mutatam. *ibid.*,15
- Conscientiam deponere quid sit. *ibid.*,16
- Cum conscientia dubia quomodo possit quis libere operari. 447,1,2
- Conscientia opinativa, seu probabilis quo modo sit utendum. 449,2,8
- Conscientia scrupulosa, vide SCRUPULUS.
- Conscientia dubia, vide DUBIUM.
- Conscientia opinativa, vide OPINIO.
- CONSENSUS.
- Consensus est proprie actus voluntatis, et qualis. 257,2,1 et 2
- Non distinguitur ab electione si proprie sumatur. 258,2,5
- Consensus, vide VOLUNTAS.
- CONSILIIUM.
- Consilium quot modis accipiatur. 264,2,2
- CONSUETUDO.
- Consuetudo quomodo augeat, vel minuat voluntarium. 209,1,16
- CONVENIENS.
- Conveniens naturæ quotuplex. 290,1,5
- Conveniens naturæ rationali, non est idem ac conveniens rationi rectæ. 295,1,12
- Convenientia boni honesti ad naturam rationalem quid importet. 296,1,16
- Corpus grave, vide LAPIS.
- CORPORIS MEMBRA.
- Corporis membra quomodo obediant voluntati, vide MOTIVA POTENTIA.
- CORRUPTIO, vide MORS.
- CREATURE.
- Creaturæ secundum suum esse formale non pertinent ad objectum beatitudinis, ideæ tamen earum et continentia eminentialis, ad divina potentia maxime. 55,2,15
- D
- DEBITUM.
- Debitum contrahendi originale in quo differat a peccato. 618,2,27
- An id contraxerit B. Virgo, vide MARIA.
- DELECTATIO.
- Delectatio seu fructio non est proprie propter finem. 19,1,4
- Delectatio simpliciter pertinet ad beatitudinem essentialem, quia intrinsece est illi conjuncta. 128,1,3
- Delectatio est actus appetitus sensitivi ab amore, et desiderio distinctus. 463,2,1
- Delectationis causæ. 464,1,2
- Objectum. *ibid.*,3
- Effectus formalis. *ibid.*,4
- Delectatio appetitus sæpe est peccatum mortale. 564,2,1
- Delectatio de sola cogitatione non est per se mala licet opus cogitatum sit turpe. 565,1,2 et 3
- Delectatio orta ex opere cogitato quod de se est peccatum mortale, etiam ipsa de se est mortalis. *ibid.*,4 et seq.
- Delectatio quando censenda sit esse de cognitione, aut de re cogitata. 566,2,8
- Delectatio de debito solvendo conjugi absentis licita est. *ibid.*,9
- An item de debito jam soluto conjugi mortuo. 567,1,10
- Delectationes conditionatæ an licitæ. *ibid.*
- Ab eodem. *ibid.*, et seq.
- Quid de delectatione de actu quando futurus est licitus. 567,2,13
- Quid de delectatione de actu præterito licito. *ibid.*,12
- Quid de delectatione de actu præterito ex sola ignorantia non malo. 568,1,14 et 15
- Delectationi appetitus quando censetur voluntas consentire. 569,1,18
- Delectationem pravam appetitus quando teneatur voluntas repellere, et qua ratione, aut mere negative se habere. 569,2,20
- Delectatio, vide DOLOR, GAUDIUM, FRUITIO.
- DELECTABILE.
- Vide BONUM HONESTUM.
- DESIDERIUM.
- Desiderium beatorum an sit completum, vide BEATI NON DESIDERANT.
- Desiderium et voluntas pro actu, an distinguantur. 243,1,6
- DESPERATIO.
- Desperatio quid sit. 468,2,7
- DEUS.
- Deus et nihil aliud est objectum beatitudinis. 48,1,7,8
- Sive ea sit hujus vel alterius vitæ naturalis, sive supernaturalis. 50,2,7
- Deus realiter existens est objectiva beatitudo. *ibid.*,7
- Deus secundum sua attributa et non sine illis, est objectum beatitudinis, quia attributa sunt perfectiones simpliciter simplices ac adeo in Deo formaliter inclusæ. 51,2,3
- Deus quo modo est objectum beatitudinis hujus vitæ tam naturalis, quam supernaturalis. 52,2,6
- Deum attingi ab intellectu sub ratione veri, et a voluntate sub ratione boni nihil addit ipsi Deo, sed sumitur ex modo operandi nostrarum potentialium. *ibid.*
- Deus summe amabilis nobis, et in se est objectum beatitudinis, atque adeo satians nostrum amorem concupiscentiæ et amicitiae. 56,1,17
- Deus potest esse immediatum objectum gaudii qui per se est optimus, et pulcherrimus, non tamen tristitia, sed mediate causando contristans. 115,1,19
- Deus non potest facere ut beatus manens beatus peccet, et cur. 121,2,21
- Deus dicitur inferre violentiam cum aliquid operatur contra impetum naturæ. 206,1,3
- Non sic cum operatur aliquid supernaturale, sive tunc

- non privet forma aliqua naturali ut cum infundit gratiam vel scientiam, sive privet, ut in unione hypostatica et in Eucharistica. 206,2,6
 At vero respectu totius universi nulla violentia fieri potest a Deo. 207,1,8
 Deus non infert violentiam voluntati quosvis habitus illi infundendo. 190,2,2
 Deus non potest infundere voluntati nisi actum vel habitum, attentam ejus capacitatem naturali. 191,1,4
 Deus infert violentiam voluntati privando illam actu, vel habitu quem habet naturaliter. *ibid.*, 2,7
 Deus an possit necessitare voluntatem. 193,1,16 et seq.
 Verus modus necessitandi. 194,1,16 et seq.
 Deus beatus est, vide BEATUS EST DEUS.
 In Deo non datur causalitas finis, licet proprie actiones ejus ad extra sint propter finem. 4,1,1
 Deum esse auctorem peccati antiquus error. 572,1,1
 Deum non posse peccare est de fide. 573,1,4
 Deus neminem cogit, aut directe movet ad peccandum. *ibid.*, 5
 Omnia peccata juste permittit. 573,2,7
 Deus effective concurrat ad totum actum peccati quantum ens et actio realis est. 574,1,8
 Non tamen auctor aut causa peccati est. 574,1,9
 Explicantur loca Scripturæ quæ videntur Deum facere auctorem peccati. 575,1,11 et seq.
 Solvuntur etiam argumenta quæ id videntur probare. 577,1,18
 Deus qualiter dicatur obsecrare, et indurare. 575,2,13
 Deus dici nequit causa indurationis. 576,1,15
 Deus cur sit causa pœnæ, et non culpæ. 577,2,19
 Dei concursus ad actum peccati varie explicatur ab auctoribus. *ibid.*, 20
 Vera resolutio. 579,1,23
 Deus an, aut quomodo sit causa potestatis peccandi. 579,2,26 et seq.

DIVINITAS ET DIVINUS.

- Divina bonitas non est attributum particulare, et quid sit. 52,1,4
 Divinitas non potest immediate perficere essentiam animæ. 62,1,21

DIVISIO.

- Divisio actus in bonum et malum, et indifferentem est essentialis, et adæquata. 417,2,6
 Divisio actus exterioris in bonum et malum, est subiecti in accidentia. 428,1,13

DOLOR.

- Dolor appetitus cur non pendeat ab imperio voluntatis, itemque delectatio. 272,1, sect. 2

DONUM.

- Dona spiritus sancti quæ maneat in beatis. 94,2,2

DOTES.

- Dotes animæ quomodo accipiantur. 127,2,1
 An dicantur de anima Christi et de Angelis. *ibid.*, 2
 Sintne illæ dotes actus, an habitus. 128,2,3
 Quot, et quid sint. *ibid.*, 5 et 6

DUBIUM.

- Dubium in quo proprie constat. 477,1,1
 Cum dubia conscientia quomodo possit quis licite operari. *ibid.*, 2
 Quid si fit utrinque dubium tam in agendo, quam in omittendo. *ibid.*, 3
 Quomodo non obstante dubio extrinseco possit for-

- mari conscientia certa. 448,1,5
 Dubium juris multiplex. 448,2,7
 In dubiis quomodo sit melior conditio possidentis. *ibid.*
 Et quomodo tutior pars sequenda. *ibid.*

E

EBRIUS.

- Ebrii ignorantia, etc. 222,2,3

EFFECTUS.

- Effectus qui per accidens sequitur ex omissione voluntaria non est voluntarius nisi adsit præceptum non omittendi. 179,2,10
 Effectus quibus modis dicatur moralis. 286,2,3 et seq.

ELECTIO.

- Electio est actus voluntatis, licet ab intellectu dirigatur. 256,1,1 et 4
 Electio est inter plura, verum, si unum eligatur esto non sit præ aliis, est etiam proprie electio. *ibid.*, 2
 Si tamen non eligatur unum propter aliud esto sit inter multa, non est electio proprie. 257,1,5
 Electionis objectum quod. 256,2,3
 Et debet esse de re aliquo modo a nobis operabili. 257,1,6
 Electio ab intentione formaliter distinguitur, interdum realiter. 260,2,7
 Electiones nostras esse liberas est de fide. 262,2,3
 Electio mediis unicus est necessaria supposita efficaci intentione finis. *ibid.*, 4, 5
 Esto intentio ipsa sit libera. 263,1,6
 Electio potest esse de minori bono omisso majori. *ibid.*, 9, 10
 Electio an detur in sensu, in brutis, et amentibus. 265,1,4
 Electio pura sumit suam bonitatem primariam, et specificationem ex fine, et non ex objecto materiali, vel aliunde. 357,2,5
 Id quod verum est licet objectum materiale sit alias honestum. 359,2,11
 Electio mala ex objecto non fit bona ex bono fine. 403,2,6
 Nec ex parte objecti talis malitia minuitur ex bono fine, licet ex parte affectus minuatur quia minuitur liberum. *ibid.*

ELEMOSYNA.

- Elemosyna facta diviti putato pauperi, an sit involuntaria. 222,1,3

ERROR.

- Error an prærequiratur in intellectu ut voluntas peccet, vide VOLUNTAS, vide etiam VISIONI NON CONTRARIATUR.

EXEMPLAR.

- Exemplaris causalitas, vide CAUSÆ EXEMPLARIS.

F

FATUM.

- Fato tribuebant quidam infideles necessitatem inevitabilem. 162,2,2

FELICITAS.

- Felicitas futuræ vitæ. 188,1,1

Vide BEATITUDINEM.

FIDES.

- Fides qua attingitur Deus immediate, et non sapientia qua attingitur clare credulitas est pars beatitudinis supernaturalis hujus vitæ. 90,2,4,5 et 8
 Fides non manet in beatis. 94,2,1

FINIS.

- Finis ejusque causalitas maxime cernitur in voluntate humana. 1,1,1
 In finali causa quatuor distinguuntur sicut in efficiente, nimirum res quæ causat, principium quo causat, causalitas et effectus. *ibid.*, 3
 Finalis causæ causalitas non est id propter quod aliquid est, ut voluit Cajetanus. 2,2,3
 Neque est motio metaphorica in actu primo, seu ut distinguitur ab omni actu voluntatis. *ibid.*, 6, 7
 Finis causalitas non datur actu nisi quando voluntas actu movetur. 3,1,8
 Est ipse actus voluntatis, non prout egreditur a voluntate, sed prout res amata per illum attrahit ipsam voluntatem, neque in tali actu oportet duas rationes, seu modos distinguere. *ibid.*, 9.
 Causalitas finis solum visitur proprie in cognoscentibus per intellectum, datur tamen aqualiter in brutis. 4,1,10
 Finis causalitas, non solum circa media, sed etiam circa ipsum finem exercetur. 4,2,2
 Finis dando appetibilitatem mediis causalitatem suam exercet erga ipsa media, atque adeo magis circa ipsum finem cum per se habeat illam appetibilitatem. 5,1,3
 Finalis causalitas proxime exercetur circa actus elicitos voluntatis, remote circa imperatos. *ibid.*, 4
 Finalis causæ effectus sunt omnes actus voluntatis tam circa ipsum finem quam circa media. *ibid.*
 Finis intentio etiam dici potest eligi propter ipsum finem. *ibid.*
 Finis non solum dicitur habitudinem ad media, sed etiam ad omne id quod terminat, atque adeo ad ipsam intentionem, seu amorem sui. *ibid.*, 5
 Finis causat sub ratione boni. 6,1,1
 Finis ratio propria non reperitur in mediis, sed in ea re solum quæ in aliqua serie sola amat propter se. 9,1,5
 Finis est formale objectum voluntatis creatæ, unde media appetibilia etiam formaliter propter ipsum finem licet materialiter distinguantur a fine. 11,1,3
 Est vero finis formale objectum prout abstrahit ab executione seu intentione, unde impossibilia etiam sunt finis, quando per simplicem affectum appetuntur. *ibid.*
 Finis ultimus, et non ultimus, quotuplex. 12,2,1
 Finis ultimus simpliciter qualiter intendatur. 13,1,3
 Finis unus cujus, alter cui et quis eorum proprie sit finis. *ibid.*, 4 et seq.
 Finis cujus multum differt a medio. 14,1,6
 Finis cui, et cujus componunt unum totalem finem. *ibid.*
 Finis cujus interdum est re ipsa perfectior fine cui, interdum non, et cur. 14,2,8
 Finis alius est operatio, alius res manens post operationem, in operatione autem visitur actio et terminus, qui proprie est finis. *ibid.*
 Finis non solum est extrinseca ratio volendi media, sed etiam quando est objectum intrinsecum alicujus actus, verbi gratia, volitionis simplicis, vel intentionis, est causa finalis talium actuum. 3,1,8

- Propter finem operantur aliquo modo priori ammentes. 21,2,12
 Finis aliquis ultimus præstitus est homini ab auctore suo. 26,1,1
 Finis ultimus totius naturæ humanæ unus est videlicet vel naturalis spectato appetitu innato, vel supernaturalis, id est, spectata divina ordinatione. At vero spectato appetitu elicito, quisque sibi proponit finem pro sua libertate. 26,2,3
 Finis ultimus est aliquid particulare, et non bonum in communi, et cur. 27,2,6
 Fines duo ultimi particulares intendi simul possunt si non habeant in se repugnantiam, neque in mediis. 28,2,3
 Neque oportet ut voluntas formaliter intendat unire illos, quidquid sit de interpretativa intentione. 29,1,5
 Fines duos ultimos et totales nemo potest copulative appetere, et licet speculative erret quis putando se appetere ut totales, re tamen ipsa utrumque appetit ut partialem. 31,1,4 et 5
 Fines duos ultimos neque disjunctive potest quis appetere, quia talis appetitio est inefficax et cur. *ibid.*, 6
 Finis formalis cum est idem, potest appeti sub disjunctione in hac, vel illa re. 32,1,7
 Duo fines ultimi possunt appeti interpretative, non formaliter. 33,2,13
 Finis ultimus simpliciter et finis ultimus negative bene possunt intendi. 35,1,4,5
 Finis ultimus simpliciter nec formaliter, nec materialiter talis, ut est bonum simpliciter, Deus, pecunia, necessario appetitur ante alias appetitiones finium non ultimorum. 36,1,3
 Et si forte præcessit talis appetitio, ea non influit necessario in appetitiones consequentes particularium bonorum. *ibid.*, 4
 Finis ultimus formalis, id est, bonum simpliciter, et completum semper appetitur interpretative in quantumque particulari appetitione. 37,2,2
 Finis ultimus realis, id est, Deus semper intenditur saltem interpretative, in quibuslibet actibus virtutis. 38,1,4
 Finem et medium aliquando appetit voluntas uno actu et ut quod. 260,1,5

FORMA.

- Forma extrinsece denominans quomodo debet alteri rei inherere. 285,2,21

FRUCTUS.

- Fructus beatorum qui et quales. 133,1,5

FRUITIO.

- Fruitio non est proprie propter finem, et cur. 19,1,4
 Fruitio beatorum tam pertinet ad amorem amicitiae quam concupiscentiae. 112,2,1,2 et 3
 Fruitio sequitur amorem necessario, non tamen impedibiliter divinitus. *ibid.*, 3
 Fruitio beatificæ objectum est immediate tam visio quam Deus ipse, et late probatur. 114,2,7
 Fruitio non potest de lege ordinaria terminari ad Deum et non ad visionem et cur. 115,1,10
 Est supernaturalis. *ibid.*, 11
 Elicitur in patria ab habitu spei. *ibid.*, 12
 Fruens necessario habet tres actus, amorem, possessionem et gaudium. 251,2,4